

[Landbrugsministeren.]

ninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Forslaget går ud på, at der skal foretages fiksering af grundstigningsskylden, og at den forhøjede grundstigningsskyld, der som følge af omvurderinger er betalt i skatteårene 1962-63—1964-65, tilbagebetales.

Ved behandlingen i forrige folketings-samling af venstres og de konservatives forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af grundstigningsskylden og af regeringens forslag om udskydelse af den 13. almindelige vurdering anførte jeg, at en fiksering af grundstigningsskylden på grundlag af niveauet ved 12. almindelige vurdering i 1960 ville være den rimeligste vej til at bringe de opståede skævheder og urimeligheder ud af verden og til for fremtiden at undgå nye urimeligheder. Jeg gav tilsagn om, at regeringen ville fremsætte lovforslag, som sigtede herpå. Detailspørgsmålene i forbindelse hermed burde dog forinden undersøges i det ekspertudvalg, der er nedsat vedrørende forenklingen af ejendomsbeskatningen. Efter at forslaget om udskydelse af 13. almindelige vurdering m. v. var gennemført som lov nr. 133 af 1. maj 1964, bad jeg derfor den 12. maj 1964 forenklingssudvalget om at udarbejde en redegørelse om fikseringen og om på grundlag heraf at udfærdige et lovforslag herom. En sådan redegørelse med udkast til lovforslag har jeg herefter modtaget fra udvalget den 17. september 1964, og det pågældende materiale fra udvalget er optrykt som bilag til det nu fremsatte lovforslag. Som det fremgår heraf, er det forenklingssudvalgets opfattelse, at fikseringen af grundstigningsskylden i intet tilfælde bør ske på et højere niveau end niveauet ved den almindelige vurdering i 1960. Dette standpunkt kan regeringen tiltræde, og det nu fremsatte lovforslag svarer derfor med hensyn til selve fikseringen ganske til det af udvalget udfærdigede lovforslag.

Udvalgets forslag går i øvrigt ud på, at den anførte fiksering først foretages med virkning for afgiftssvarelsen fremover, altså

tidligst fra og med skatteåret 1965-66, således at de forhøjede grundstigningsskyldbetalinger, der har fundet sted i skatteårene 1962-63—1964-65 som følge af omvurderinger, ikke bliver redresseret, idet udvalget anfører, at det vil medføre dels nogle teknisk-administrative vanskeligheder for oppebørselsmyndighederne, dels provenumæssige vanskeligheder for kommunerne, såfremt en tilbagebetaling af disse beløb skal finde sted.

Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at der uanset de påpegede vanskeligheder bør ske en tilbagebetaling af den som følge af omvurderingerne i de mellemliggende år betalte forhøjede grundstigningsskyld. Der er derfor i det fremsatte lovforslag blevet indsat en bestemmelse i § 2 om denne tilbagebetaling. Det beløb, der for de tre nævnte skatteår, 1962-63—1964-65, bliver tale om at tilbagebetale vedrørende de omvurderede ejendomme, anslås at andrage ca. 60 mill. kr., hvoraf kommunerne i henhold til lovforslaget kommer til at bære en andel svarende til de beløb, de i sin tid har oppebåret heraf, hvilket efter bestemmelsen i stats-ejendomslovens § 73 principielt vil sige halvdelen eller ca. 30 mill. kr.

Regeringen er klar over, at såvel denne tilbagebetaling som selve fikseringen kan volde vanskeligheder for en del kommuner. Der er ikke med det foreliggende lovforslag taget stilling til, hvorledes disse vanskeligheder skal overvindes. Dette spørgsmål bør efter regeringens opfattelse indgå i de kommende overvejelser og forhandlinger om den øvrige ejendomsbeskatning. Når forenklingssudvalget har afsluttet sit arbejde hermed, er det regeringens hensigt efter forhandling med de kommunale organisationer at stille forslag herom.

Med hensyn til de forskellige detaljer i fikseringsordningen skal jeg i øvrigt tillade mig at henvise til de lovforslag ledsagende bemærkninger samt til det som bilag til forslaget optrykte materiale fra forenklingssudvalget.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende lovforslag som grundlag for tingets forhandling om den fremtidige ordning af grundstigningsskylden.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i fun-

[Undervisningsministeren.]

dats af 18. januar 1760 for Arne Magnus-sens Legat (Den arnamagnæanske Stiftelse).

Et lovforslag af ganske samme indhold som det forslag, jeg hermed tillader mig at fremsætte, blev fremsat for det høje ting og behandlet af dette i folketingsåret 1960-61, hvorefter det blev vedtaget ved 3. behandling i tinget den 10. juni 1961.

61 medlemmer af tinget påberåbte sig herefter bestemmelsen i grundlovens § 73, stk. 2, angående lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom og begærede, at forslaget først blev indstillet til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketinget havde fundet sted og forslaget på ny var vedtaget af det derefter sammentrædende ting.

Regeringen mente ikke, at det vedtagne lovforslag indeholdt ekspropriationsbestemmelser, men for ikke at give anledning til strid indstillede regeringen, at stadfæstelse ikke fandt sted førend efter fornyet behandling og vedtagelse af forslaget i et nyvalgt folketing.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, som var knyttet til det i 1960-61 behandlede lovforslag, og de ved fremsættelsen fremførte bemærkninger, som er optaget i Folketingstidende 1960-61, sp. 3104, anbefaler jeg det nu fremsatte lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Ændringer i retskredsinddelingen m. v.).*

Ved lov nr. 56 af 21. marts 1956 foretoges der en almindelig revision af landets inddeling i retskredse og politikredse, og ved denne revision bestemtes det, at retskredsene Københavns amts nordre birk og Københavns amts søndre birk skulle opdeles i en række mindre kredse. I henhold hertil blev Københavns amts søndre birk den 1. januar 1957 delt i retterne i Ballerup, Hvidovre, Rødovre, Glostrup og Tårnby. Den 1. april 1961 blev retten i Lyngby udskilt fra Københavns amts nordre birk, og den endelige deling af denne retskreds kan i løbet af kort tid forventes fuldført ved oprettelse af de nye retter i Gentofte og Gladsakse.

Ved loven af 1956 bestemtes det videre,

at der skulle ansættes to dommere ved retterne i Gentofte og Lyngby.

I visse af de nævnte kredse har der imidlertid siden 1956 været en så voldsom stigning i indbyggerantallet, at en revision af ordningen af 1956 må anses for påkrævet. Dette gælder navnlig for retterne i Ballerup og Glostrup og for den nye ret, der skal oprettes i Gladsakse. Da man forberedte revisionen af 1956, var indbyggerantallene i disse kredse henholdsvis 31.000, 43.000 og 50.000, medens de i dag er henholdsvis 63.000, 77.000 og 68.000, og der er tale om en fortsat stigning. Det foreslås derfor at ansætte to dommere ved retterne i Gladsakse og Ballerup og at dele retten i Glostrup i tre mindre kredse. Når man i Gladsakse og Ballerup har valgt at ansætte to dommere i stedet for som i Glostrup at foretage en geografisk deling af retskredsen, skyldes det for Gladsaksens vedkommende, at retskredsen kun omfatter én kommune, hvilket gør en geografisk deling mindre heldig, og for Ballerups vedkommende, at en deling efter kommunegrænser ville betyde en adskillelse af områder, der hører sammen i trafikmæssig og politimæssig henseende.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om teknisk samarbejde med udviklingslandene.*

Det foreliggende forslag vedrører kun lovens § 7, stk. 1, angående statslån til udviklingslandene og er foranlediget af, at der nu er indgået aftaler eller fremsat ønsker om forhandling om aftaler op til den grænse på 100 mill. kr., som er fastsat i nævnte paragraf.

Den foreslåede forhøjelse fra 100 mill. kr. til 300 mill. kr. er betydelig, og jeg vil derfor gerne begrunde den nærmere.

Samtlige partier har hidtil været enige i, at Danmark burde udvide sin bistand til udviklingslandene på linje med andre industrialiserede lande. Medens vort bidrag til FN's bistandsprogrammer har været så betydeligt, at det indtil for nylig har placeret Danmark blandt de største bidragsydere regnet pr. indbygger, er det imidlertid en